

МИЛЕНА ИЛИ ВЕНЕРА СА ЛАМПОМ

Бели врат голуба
Црно грло проклетства
Узнесени стас грлице

Ето Милена наилази
Са својим морама
Морима и грчевика
Пламеновима што не сустају

Милена у плавој светлости
У замраченој коби девичанских љиљана

Милена
Или Венера са лампом

Између дланова прошлости
И чела будућности
Ужасно поистовећена са добротом
Препелице
Која ме неверно љуби
И у касне сате долива
Отровно пиће

Милена
На камену испод жалне и сакате врбе
Са лирским профилом младог вука
И вилицом од седефа

Милена
У теби сличног
Умем ли да се преобратим у голуба
Да те испод белог шешира
Угледам у Дубровачкој улици
Узалудну и измишљену
Тако чаробно туђу
А моју

УСНУЛА ДЕВОЈКА СА ПТИЦОМ

У пустој равници
проређене траве
две неприродно крупне птице
намамљене
полеглим капцима
над уснулим погледом
и уснама скупљеним
у облик и плод трешње

Птица белих грудију
као рани снег по необраним кукурузиштима
несигурно ослоњена
о тамну воду
или јалово небо
кљун - ветар у нераспршену белину
зарања

Друга птица
голубије нежна
из недодирнутих прсију
из јужних младих нарова
излетела
само са крилима и криком
угаслом погледу
као рањеној гитари
звучком крви
усмерава

Уснула девојка
на светлосној санти
док јој косу
прораста случајна трава
јавља се сопственим сном
или мојом судбином

АУТОПОРТРЕТ СА СТРЕЛЦЕМ

*Белина врата
сродна музици Албинија
урамљена харфом косе и велова
жуди
да се пода крвном болу
оштре стреле
непотребно засужњене
шаком брзоплетог стрелца*

*Хоће ли се
заљубљено око
натруњено ADAGIOM
сусрести
са празним погледом
нарцисоидног убице
окренутог
на другу страну
од облака мора ветрова
већ сувише изазовне траве*

*Непотребни стрелче
ако постојиш у назначеној претњи
подари очи љубави пламена
да би поуздано
горела
седефаста повесма
о бедрима играчице
и ројили се звездограми
око главе понорне љубавнице*

ДЕВОЈКА С ПИСМОМ И ГИТАРОМ

Коме то пишеш
док се папир свија
притиснут тугом ил клетвом
а зачаран произвољним тајанством
непрепознатљивог рукописа

Стишаваш ли
стиснутом левом руком
врат и грло гитаре
не би ли
пропевала поезија
из ненаписаног писма
упућеног можда мени

Узалуд
уклета ходочаснице времена
Никуд неће одлетети
бела голубица с писмом у кљуну
ни затреперити пожар
на раскрсници тонова

Поруке остају неуручене
као реч коју заусте жртва
као неостварени покрет
Заувек прикован у хтењу
и трагици ишчезлог живота

Девојка с писмом и гитаром
романтична љубавница ратника
у завади са самом собом

СОБА У КОЈОЈ МИЛЕНА НИЈЕ

Раскошни миље
ускраћеног живота
претвара се
канулом сузом смрти
у неподесно пребивалиште
памћења и љубави

У кротоку игре
узалудне светилке
утрнулих пламенова
у скореној тишини
зауздана
омчом и судбином
Медитерана
снује
платно
на разбоју ума
и преболелог сна

Сустале
у прекинутом додиру дирке
или кладенца светлости
бронзано голе
одсечене од зглобова
до покрета и трепета
две руке
које не могу
да се нађу у загрљају

Шпански чешаљ
и згасла посвета у споменару
поклоњена лепеза детињству
штафелај без слике
као колевка са умореним чедом

Самртна белина креча
на зидовима
који памте рођење
а уз које је прислоњена
црвоточна шкриња сећања
са књигама Шарла Бодлера
Едгара Алана Поа
из којих је
душом
као мрка лептирица
излетела Анабел Ли
из собе
у којој ни Милена није